

Baade hans Forældre og Lærerne i Skolen blev efterhaanden opmærksom paa den Indsluttethed, der var kommen over Drengen i de senere Aar og undertiden næsten kunde antage Karakteren af en Monomani. Hjemme i Stuerne var han lutter tavs Utilgængelighed, tilsyneladende ligegyldig for Alt og Alle. Ogsaa udenfor Hjemmet gik han sine egne, usporlige Veje. Faderen kunde saa at sige ikke faa et Ord ud af ham; og selv overfor Moderen, der dog før havde haft en Del af hans Fortrolighed, og hos hvem han, naar det kom til Stykket, ogsaa altid havde fundet mest Overbærenhed og Forstaaelse, blev han bestandig mere tilmuret. Endnu kunde han vel af og til i Mørkningen, naar hun var alene, komme ind til hende og sætte sig ved hendes Seng og ligesom i gamle Dage afløse en af de yngre Søsken ved Gnidningen af Aareknuderne paa hendes syge Ben. Men aldrig fik hun andre Svar af ham end Ja og Nej, naar hun søgte at trænge ind paa ham for at faa at vide, hvad det var, han gik og rugede over.

Alligevel søgte baade hun og Faderen en Tid at trøste sig med den Tanke, at hans Tavshed kunde være et Tegn paa, at han var begyndt at gaa i sig selv. — Men da hændte der en Dag noget, der med ét udslukte deres sidste Haab.

*

*

*